

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 grudnia 2018 r.

Pozycja 176

POSTANOWIENIE z dnia 2 października 2018 r. Sygn. akt Ts 44/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Grzegorz Jędrejek,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej B.K.,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 marca 2018 r. B.K. (dalej: skarżący) zarzucił, że postanowienie Trybunału z 7 marca 2018 r. (sygn. Ts 184/17 i Ts 187/17, w skardze błędnie określone jako Ts 197/17) o pozostawieniu bez rozpoznania jego zażalenia na postanowienie z 5 lutego 2018 r. o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jest niezgodne z art. 7, art. 8, art. 9, art. 10, art. 20, art. 24, art. 30, art. 31, art. 32, art. 65 ust. 1, art. 82, art. 83, art. 85, art. 87, art. 104 i art. 105 Konstytucji, a także art. 43⁴ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459, ze zm.).

Zdaniem skarżącego zakwestionowane postanowienie pozbawia go prawa do obrony.

Złożona w Trybunale skarga została opatrzona pieczęcią o treści: „Kancelaria Adwokacka, dr B.K., Adwokat”. Do skargi skarżący dołączył decyzję Ministra Sprawiedliwości z 24 kwietnia 1991 r., w którym wyraził on zgodę na wykonywanie przez skarżącego zawodu adwokata indywidualnie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, a także gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2-4 u.o.t.p. TK.

W myśl art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK, w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że skarżącym jest sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych.

Jak ustalił Trybunał, Okręgowa Rada Adwokacka w S. (dalej: ORA w S.), w uchwale z 19 grudnia 2016 r., podjętej na podstawie art. 4c ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999, ze zm.; dalej: prawo o adwokaturze), orzekła trwałą niezdolność skarżącego do wykonywania zawodu. W zarządzeniu z 14 kwietnia 2017 r. Dziekan ORA w S. przeniósł natomiast skarżącego na listę adwokatów niewykonyjących zawodu, gdyż jak stanowi art. 4b ust. 1 pkt 3 prawa o adwokaturze, adwokat nie może wykonywać zawodu, jeżeli został uznany za trwale niezdolnego do jego wykonywania.

W tym stanie rzeczy Trybunał stwierdza, że stosownie do art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK skarżący nie posiada uprawnienia do sporządzenia we własnym imieniu skargi konstytucyjnej. Wniesiony środek prawny nie spełnia więc podstawowego warunku przyjęcia go do merytorycznego rozpoznania.

Niezależnie od powyższego Trybunał po raz kolejny przypomina skarżącemu, że skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony wolności lub praw. Musi ona spełniać przesłanki jej dopuszczalności, które zostały określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowane w przepisach u.o.t.p. TK.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej mogą być tylko przepisy ustawy lub innego aktu normatywnego (normy prawne), na podstawie których w sprawie skarżącego sąd lub organ administracji publicznej wydały orzeczenie, w którym orzekły ostatecznie o wolnościach, prawach albo o obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. W związku z tym przepisy u.o.t.p. TK zobowiązują skarżącego do: dokładnego określenia przedmiotu skargi konstytucyjnej (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK); wskazania, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK) oraz uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Trybunał stwierdza, że analizowana skarga nie spełnia tych warunków, gdyż jej przedmiotem jest indywidualny akt stosowania prawa.

Wskazane okoliczności są – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.